

Tak toto, úprimne povedané, neviem pomenovať

Dostať vás do deja jednoduchým vyhlásením, že v ten deň práve pršalo, bola strašná zima, že sa nikomu z domu nechcelo vystrčiť ani palec na nohe a ešte aj moje psy radšej zaliezli všetky do jednej búdy, tak to nie je vždy vhodné. Najmä preto, že v ten deň nepršalo, nebývam v dome a psy nemám. Môj posledný škrečok sa upiekol na balkóne, keď som ho nechal v akváriu, samozrejme nechtiac, celý deň bez vody. To som mohol mať sedem. Odvtedy som vlastnil jeden kaktus, ale keď nad ním rozmýšľam, aj on vykopal, pretože som ho nepolieval. Ku koncu už vyzeral dosť zle. Ale tieto informácie sú vám vlastne úplne na nič, stále o mne, totižto, nemôžete povedať nič zásadné. Že mi zdochol škrečok? Kaktus? To ma ako súdite? Som preto zlý človek? Pozrite sa, prosím, najprv na seba. V prvom rade čítate akúsi naozaj netypickú výpoveď prezlečenú do poviedky naozaj netypického autora, ktorý ani nie je autorom, ale hlavným hrdinom, zatiaľ čo sa vaše deti vonku hrajú na vrahov (a detektívov), v kuchyni vrie voda na kávu, práčka doprala, obed sa blíži, ale nie je navarené stále nič. Veď nech predsa navarí raz aj manžel. Manželka. Stará mama. Bývate sami? A to sa musíte stále prejedat'?

Ja len dúfam, že sedíte. Nechce sa mi byť totiž čítaný niekým, kto sa práve niekam ponáhl'a. Napríklad v električke. V električke sa, totiž, číta zle. Okolo vás je veľa ľudí, všetko to hrkoce, nepríjemný umelý hlas vkuse vyhukuje hlúposti a keď ho práve máte počúvať, tak ste tak začítaní, že zabudnete vystúpiť. No skutočne, za toto ja zodpovednosť určite nenesiem. Prídete neskoro do práce, šéf vám vynadá a vy sa len zatvárate prisprostasto, pokrčíte ramenami a poviete, to ten oný. Šéf sa sarkasticky pousmeje, veď aj tak vás považuje len za trápneho príživníka a vy máte zas pokazený celý deň. Ďalších desať hodín sa varíte, alebo mrznete, ak ste náhodou v klimatizovanej kancelárii, dve posledné hodiny máte neplatené nadčasy, ktoré si ale nikdy nestihnete vybrať, a potom zas domov. Lenže doma je to ešte horšie. Až doma, totiž, nastáva to pravé peklo. Deti, žena, muž, pes, škrečok, kaktus. Chcelo by to ísť niekam sa vyvetrať. Aj tak už máte nadváhu, no do fitka sa vám zaručene nechce. Ani mne nie, nemajte strach. Za hodinu vyvaliť dvesto korún? Mohli by ste prestať fajčiť a máte po probléme, môžete tam chodiť tri razy týždenne. Poďme na to radšej inak. Odporučil by som prechádzku lesom, les by mohol byť pre vás to pravé, no je už večer, načo riskovať po tme. Náhodou vás zožerie susedov spláchnutý aligátor. To nie. Nie nie veru. Tak zostaňte doma, ale aspoň pár klikov, brušákov. No dobre, jeden-dva. Tak len jeden. Už? Fajn. Môžeme teda začať s naším príbehom.

Nachádzame sa na začiatku, ako inak. Trošku ďalej ako na začiatku, pretože úvod máme už za sebou, no na začiatku rozprávania. Ale ešte skôr než sa dostaneme k jadru, rád by som sa predstavil. Nebudem to opakovať, tak dávajte pozor. Alebo viete čo? Predstavím sa neskôr. Teraz na tom aj tak nezáleží. Určite vás bude viac zaujímať, ako dopadlo prvé rande Tommyho a Katie. Tommy študoval archeológiu v Londýne, mastné vlasy, hrubé okuliare, chlapík na pohľadanie. Katie bola servírka, mala modré oči a blond vlasy. Dievča na pohľadanie. Tommy býva na Munch avenue v New Yorku, apartmán 526 v hoteli Goldman a ak niekedy pôjdete okolo, mohli by ste sa ho na to rande popýtať, ako dopadlo by zaujímalo aj mňa. No Tommy, ešte predtým než som ho o pár riadkov vyššie dal dokopy s Katie, krásnou modrookou blondínkou, mi vnukol zaujímavý nápad. Ale najprv si potykajme. Ja som Marek.

Predstav si mierne stúpajúcu zlatú obilnú pláň. Nevidíš začiatok, nevidíš koniec. Je horúco. Je ti najhorúcejšie, ako ti kedy bolo. Potíš sa. Tečie z teba. Pozrieš sa hore a Slnko ti zavrie oči. Obloha bez jediného obláčika. To si si ešte stihol všimnúť. Bez

jedného jediného, nezabúdaj. Obzrieš sa doprava, doľava. Otočíš sa. Strom! Ako si ho mohol prehliadnuť? Rozhorúčený vzduch sa vlní, mení tvary, ale je to naozaj strom. Krásny zelený baobab ako vystrihnutý z malého princa. Bežíš k nemu, vdychuješ rozpálenú vôňu zeme. Pod rukami cítiš vlniace sa obilie. Bytostne túžiš zvaliť sa do neho, byť ako malé dieťa a len tak blbnúť. Na to teraz zabudni, máš iný cieľ. Cieľ. Zelený baobab, prísľub tieňa, prísľub osvieženia. Máš vysušené pery, nevládzeš. No ten strom je čoraz bližšie... si tam.

Si v raji. Všetko okolo je zlaté, rozpálené, ale teba sa to netýka. Cítiš sa bezpečne. Zavrieš oči, teraz dobrovoľne. Sníva sa ti sen. Si doma a vo vedľajšej izbe hučí televízor. A ty by si tak chcel byť pod tým stromom.

Môžeme predstierať, tak ako si to robil pri iných knihách. Rád pre(d)stieram príbory a obrúsky, napríklad. Lenže nám dvom nič iné ako predstieranie nezostáva. Nepoznáme sa. A tebe sa asi nechce rozoberať svoj vlastný traumatizujúci život. Na to by si mohol pokojne zájsť k psychiatrovi. Radšej k psychológovi, nepotrebuješ lieky, potrebuješ len vypočuť. Tak teda psychológ. Ten by na teba mohol mať čas. Nikdy som u neho nebol, nie že by neboli situácie, keď som nad tým nerozmýšľal. Vždy som si predstavoval to vyšetrenie. Sedím, alebo ešte lepšie ležím na pohodlnej koženej pohovke a rýchlo a nezmyselne bľabocem, čo mám za problémy: „To viete, nikto ma nemá rád, som frustrovaný, pretože mám ľavú nosnú dierku väčšiu ako pravú, alebo pravú menšiu ako ľavú?“ Skrátka tak nejako. Potom za mnou príde, v mojich myšlienkach to bola vždy žena, tak okolo tridsiatky (Zapoj fantáziu! Blondína, bruneta, čiernovláska, rusovláska, pehy, okuliare, pevné prsia, útle boky... je to len na tebe.), odloží notes, sako, rozopne si vrchný gombík blúzky. Pri druhom ti sklzne pohľad nebezpečne nízko. S tretím jej už netrepežlivo pomáhaš. Rozpustí si vlasy, štekľia ťa. Cítiš príjemnú vôňu toaletnej vody, za ňou niekde v diaľke jemné mydlo. Cítiš jej hebkú pleť, začínaš z nej šaliť. No nechcem ťa zaťažovať mojimi predstavami, asi ťa už pomaly aj tak začínam nudiť.

V skutočnosti ide o vraždu. Literárnu vraždu, priznám sa. Čítal som jednu knihu, mala deväťsto strán. Neklamem, 900. Ako hovorím, deväťsto stranová detektívka. Riešilo sa záhadné úmrtie. Odohrávalo sa to vo Viktoriánskom Anglicku. Bohatá grófká, viete si to predstaviť. A nehodná dcéra. Navyše necudnica jedna, rozdala si to tam hádam s každým, kto chcel. A kto nechcel, ten musel, bola to predsa grófkina dcéra. Táto dcéra bola vydatá za chudobného umelca, ktorého musela vydržiavať. Ten umelec, volal sa tuším John John tretí, maľoval obrazy, no nikto ho nebral vážne. Otec mu zomrel keď mal tri mesiace, matka spievala v nejakej krčme a zabili ju, keď mal malý John šesť mesiacov. Preto aj to meno, John John, nikto o ňom nič nevedel a ako neskôr vysvitlo, jeho rodičia boli zámožní príbuzní kráľovnej, ktorí ho chceli zachrániť pred svetom prepychu a zhýralosti viktoriánskej high class. Keď tak o tom teraz píšem, tak tá kniha bola celkom brak. Ale aby som neodbočoval, tak tento John John, ktorý si rád hovoril tretí, pretože prvé dve mena boli rovnaké, napísal knihu, v ktorej obviňuje starú grófkú z rôznych čudných praktík.

Musíš sa milý čitateľ preniesť do Talianska, v čase letných horúčav. Taliansky vidiek bol malebným a ideálnym prostredím na rôzne aristokratické hrátky. Pestoval sa mak, pilo sa veľa vína. A uprostred toho všetkého bol jeden veľký, ba priam obrovský zelený strom, ako vystrihnutý z malého princa. Vieš kam smerujem? Stále si dúfam ešte pri ňom. Ak nie, tak sa k nemu vráť. No teraz už pri ňom nie si sám. Stále ležíš v tráve, stále ťa zaplavuje blažený chlad listov nad tebou, no počuješ akési zvuky. Začínaš mať strach. Po chrbte prechádzajú mrazivé zimomriavky, brrr. Nie si teda veľmi odvážny, to ti poviem. Schováš sa do obilia a čakáš, čo sa bude diať. Prichádzajú dvaja mladí ľudia, no nič im nerozumieš, ani ja im nič nerozumiem (hovoria po taliansky). Podľa tónu ich hlasu však cítiš, že sa deje čosi dôležité.

Zdanlivo sa hádajú. Žena sa ho snaží objat'. On ju odstrkuje. Padá na zem. Ona. Skláňa sa k nej. On. Tisne si tvár na jej bruško. Je azda? Začínaš tomu rozumieť. Bozká ju na tvár. Plačú. Fňukajú. Nariekajú. Sú čoraz vášnivejší. Ona mu siaha za opasok. Niečo vyberá. Čo je to? Nôž. Nie! Chceš vykriknúť. Nemôže predsa! Zatváraš oči a radšej ustúpiš ďalej. Idem s tebou, pretože to teplo je fakt neznesiteľné.

Tá mladá žena bola spomínaná bohatá grófka, no bohužiaľ ti nemôžem prezradiť, ako to skončilo, pretože poslednú stránku mi zožral pes. Klamem. Žiaden pes mi tú stránku nezožral. Aspoň vidíš, ako ma čítaš. Predsa hneď v úvode som povedal, že psy nemám. Dávaj pozor, aspoň túto poslednú vetu si zapamätaj.